

det. Vi tilkendegav oven i købet over for SF, at hvis SF alene kunne få nogle forhandlingsresultater igennem, ville vi naturligvis levere de nødvendige stemmer nede i Folketingssalen, fordi vi altid stemmer for det, der går i den rigtige retning, ligesom vi stemmer imod alt det, der går i den forkerte retning.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersens (S):

Jeg vil godt spørge SF og hr. Jes Lunde, om man på noget tidspunkt har forventet, at Enhedslisten ville stemme for et finanslovsforslag. Det må jo også have indgået i SF's overvejelser. Vi har aldrig set det hidtil. Den forventning kunne man vel ikke have fra SF's side, at man skulle komme i den situation og dermed deltage i forhandlinger, der også indbefattede, at ved den endelige afstemning var Enhedslisten med.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så får hr. Jes Lunde ordet. Formanden har skønnet, at debatten var relevant, selv om den foregik mellem Enhedslisten og de andre, også for SF's indlæg, så nu får hr. Jes Lunde lejlighed til at svare sidste gang, og så går jeg ud fra, vi kan gå til ordførerrækken igen.

Hr. Frank Aaen har haft ordet tre gange, så det stopper vi med.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg kan bekræfte hr. Frank Aaens ord om, at der lå en aftale mellem SF og Enhedslisten om, at hvis SF kunne skaffe nogle resultater i forhandlingerne, efter at Enhedslisten var gået, skulle vi efterfølgende orientere Enhedslisten om dem, sådan at de kunne være med til at sikre nogle af resultaterne med flertal her i Folketinget. Det er fuldstændig rigtigt.

Om Enhedslisten så ville have stemt for den samlede finanslov, kan jeg ikke vide noget som helst om. Det må Enhedslisten selv svare for. Jeg konstaterer bare, at regeringen sammen med CD og Kristeligt Folkeparti, som altid stemmer for finansloven, og SF i fællesskab havde et flertal for at bære en finanslov igennem.

Det kunne man have benyttet sig af. Det valgte man ikke at gøre. Man valgte at lave et forlig med Venstre og De Konservative i stedet for. Det er et politisk valg, som regeringen har truffet. Det må regeringen gå ud og forsvare, men jeg synes, det er forkert at fremstille det for

befolkningen, som om der ikke var andre muligheder. Det var der. Der var andre muligheder i dansk politik.

Så man har bare at gå ud og forsvare indholdet i det, man har lavet. Det er svært, det erkender jeg. Det er ganske svært at forsvare det indhold, og det er selvfølgelig også derfor, man nu forsøger at give indtryk af, at man ikke kunne andet. Men det kunne man, og det tror jeg vi får lejlighed til at vise. Jeg håber, vi får lejlighed til at vise også i det kommende år, at det kan lade sig gøre at lave politik på en anden måde i det Folketing, vi har her.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

I betragtning af at Enhedslisten ikke har haft sit ordførerindlæg endnu og der bliver rig lejlighed til at fordybe sig i den side af problematikken, og da de, der har begæret ordet, alle har haft det tre gange, foreslår jeg nu, at vi går over til næste taler i ordførerrækken, og det er hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Dansk Folkeparti har deltaget i finanslovsforhandlingerne her i efteråret, og jeg vil gerne her ved indledningen kvittere over for regeringen for at have indbudt Dansk Folkeparti til forhandlinger.

Det kneb lidt til at starte med, men der kom skred i det, og der kom naturligvis specielt skred i det efter det, som skete, og som netop har været oprullet her for hele Folketinget, nemlig det faktum, at Enhedslisten forlod forhandlingerne. Men vi var glade for at deltage, og det var vi naturligvis, fordi vi faktisk mener at have noget at byde på i vores politiske program.

Vi deltog ikke af taktiske grunde. Vi deltog for reelt at sætte nogle fingeraftryk eller fodaftryk på det samlede resultat. Vi var klar til at påtage os et medansvar og deltage i aftaler både med regeringen og med andre partier, og jeg tror også, at regeringen efter forhandlingsforløbet må give os ret i, at der faktisk var forhandlinger, som, hvis ikke der var opnået et forhandlingsresultat med Venstre og De Konservative, CD og Kristeligt Folkeparti, kunne have dannet baggrund for en yderligere diskussion også med Dansk Folkeparti.

Desværre fik regeringen jo ikke brug for Dansk Folkeparti. Efter at det store forlig var indgået, måtte vi selvfølgelig konstatere, at løbet var kørt for vores mulighed for at få indfly-